

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 307/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Idou Cabanovou, Mičinská cesta 35, Banská Bystrica, vo veci namietaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 122/2013 a jeho rozsudkom č. k. 7 C 122/2013-218 zo 14. decembra 2016, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 151/2017 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 151/2017-302 z 30. novembra 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 179/2018 a jeho uznesením č. k. 4 Cdo 179/2018-410 z 18. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 151/2017 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 151/2017-302 z 30. novembra 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 179/2018 a jeho uznesením č. k. 4 Cdo 179/2018-410 z 18. októbra 2019 p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7 C 122/2013 zo 14. decembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 151/2017 z 30. novembra 2017 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 122/2013 a jeho rozsudkom č. k. 7 C 122/2013-218 zo 14. decembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 151/2017 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 151/2017-302 z 30. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod

sp. zn. 4 Cdo 179/2018 a jeho uznesením č. k. 4 Cdo 179/2018-410 z 18. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Na zasadnutí pléna ústavného súdu 27. mája 2020 bol schválený Dodatok č. 1 (ďalej len „dodatok“) k Rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júna 2020.

V súlade s čl. I bodom 4 dodatku bola uvedená vec, keďže ide o vec pridelenú do 31. mája 2020 sudcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktorá nebola k tomuto dňu vybavená odložením podľa § 53 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ani v nej nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. I bodom 1 dodatku stal členom tretieho senátu ústavného súdu.

3. Z predloženej ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že obchodná spoločnosť Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 122/2013 domáhala od žalovaného v 1. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a sťažovateľky ako žalovanej v 2. rade zaplatať spoločne a nerozdielne sumy 2 153,55 € s príslušenstvom. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom zo 14. decembra 2016 konanie proti žalovanému v 1. rade zastavil, sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyni istinu v sume 2 153,55 € s príslušenstvom a zároveň rozhodol o trovách konania.

Sťažovateľka okresnému súdu v podanom odvolaní vytýkala, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď okresný súd odmietol byť viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (vyjadreným v uznesení krajského súdu č. k. 9 Co 269/2014-118 z 3. júna 2014, ktorým bol zrušený prvý rozsudok okresného súdu) a keď sa okresný súd nevysporiadal so zásadnou právnou otázkou majúcou dopad na výsledok súdneho sporu, a to duplicitnou právnou úpravou rovnakých inštitútov súkromného práva. Podľa názoru sťažovateľky ak *„súdy ustálili, že daný vzťah je spotrebiteľský, je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo*

je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd SR v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôležité aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo.“.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. novembra 2017 napadnutý rozsudok okresného súdu v časti v odvolaní (podanom obomi žalovanými) napadnutých výrokoch potvrdil, v časti nenapadnutej odvolaním ponechal nedotknutý, odvolanie žalovaného v 1. rade odmietol a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Uvedené rozhodnutie krajský súd podľa názoru sťažovateľky vydal bez toho, aby *„sa vysporiadal s hlavným sťažovateľkiným odvolacím argumentom ohľadne odstúpenia žalobcu od zmluvy a odôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe súdov v prípade odstúpenia od zmluvy“.*

5. Následne podané dovolanie sťažovateľky vyhodnotil najvyšší súd ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, a preto ho napadnutým uznesením z 18. októbra 2019 odmietol v zmysle § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že prípustnosť dovolania vyvodila z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň sťažovateľka argumentuje, že *„v dovolacom konaní namietala, že konanie prvostupňového aj odvolacieho súdu vykazuje znaky svojvôle, nakoľko súdy ustálili, že daný vzťah je spotrebiteľský, ale obmedzili sa iba na posúdenie a odôvodnenie, že sa nejedná o spotrebiteľský úver, vzhľadom na dátum uzavretia úverovej zmluvy by prichádzal do úvahy vtedy platný zákon č. 258/2001 Z. z. Sťažovateľka konkretizovala právnu otázku - ak súdy ustálili, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je bezpochyby právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a zároveň opomenuli posúdiť dôsledok odstúpenia od zmluvy, čo je pre spotrebiteľa výhodnejšie keďže dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká úprava*

premlčania...)" . Sťažovateľka poukázala aj na judikáty, a to rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 20/2009 z 25. januára 2011 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19. júna 2013.

7. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľka konštatuje, že *«má za to, že ak Najvyšší súd ako súd dospel*

- *nad rámec dovolacích dôvodov, nakoľko súdy nižších stupňov ustálili, že je úplne zrejmé, že daný vzťah je spotrebiteľský... bez akéhokoľvek zdôvodnenia k protichodnému, nečakanému záveru ako súdy nižších stupňov v tomto konaní: „že daná zmluva nie je zmluvou spotrebiteľskou“, mal povinnosť ozrejmiť svoje myšlienkové pochody, skutkové zistenia a vyvodenie právnych záverov, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.*

Ak dovolací súd dospel k záveru a to, že „súdy, keď mali za preukázané, že došlo k riadnemu odstúpeniu od zmluvy o úvere a k žiadosti o okamžité splatenie úveru hoc aj v intenciách § 506 Obchodného zákonníka a zároveň ustálili, že daná zmluva nie je zmluvou spotrebiteľskou. Preto možno uzavrieť, že nedošlo k nerešpektovaniu záväzného pokynu súdu vyššej inštancie a teda ani k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“ je záver formalistický, svojvoľný (arbitrárny) bez toho, aby mal rozumný základ vyplývajúci z obsahu spisu a bez rozumného vysvetlenia,

- *že uznesenia ústavného súdu SR nenapĺňajú pojem ustálená rozhodovacia prax poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017 a riadne neodôvodnil svoj postup, prečo uprednostnil uvedené rozhodnutie NS SR pred rozhodnutím NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 zo dňa 31.10.2017, v ktorom došlo ku spresneniu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ podľa ktorého: „S prihliadnutím na čl. 3 C.s.p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne dvora Európskej únie.“,*

- *že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 20/2009 nenapĺňa definované kritéria právnej otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.,*

sťažovateľka poukázala na uvedený judikát najvyššieho súdu publikovaný v zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu R 36/2013, nakoľko dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy...): Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych veciach a nie podnikateľské právo.“,

došlo ku porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.».

8. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] .. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobôd bolo porušené:

Postupom súdov v konaniach: Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/122/2013, Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/151/2017, Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Cdo 179/2018 a vo veciach, ktoré na ne nadväzujú alebo pokračujú, alebo sú od nich závislé a najmä rozhodnutiami:

Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 14.12.2016, sp. zn. 7C/122/2013,

Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 9Co/151/2017,

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2019, sp. zn. 4 Cdo 179/2018.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 14.12.2016, sp. zn. 7C/122/2013-218 zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 9Co/151/2017-302 zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2019, sp. zn. 4 Cdo 179/2018-410 zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 346,26 Eur, ktoré je Okresný súd Dolný Kubín povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Cabanová do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

9. Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z 30. novembra 2017, dôvodiac, že „v prípade úspechu sťažovateľky na Ústavnom súde by došlo k ujme, ktorú by sťažovateľka vymáhala v ďalšom súdnom konaní“.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

16. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

III.

Predbežné prorokovanie návrhu

17. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky na neverejnom zasadnutí zisťoval existenciu dôvodov na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde v rozsahu sťažovateľkou vymedzených práv vo vzťahu k napadnutým postupom a rozhodnutiam všeobecných súdov.

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 122/2013 a jeho napadnutým rozsudkom zo 14. decembra 2016

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu bol príslušný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu v tejto veci, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti,

ktorou namietala porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu zo 14. decembra 2016, odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 151/2017 a jeho napadnutým rozsudkom z 30. novembra 2017 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 179/2018 a jeho napadnutým uznesením z 18. októbra 2019

20. Vzhľadom na to, že ústavný súd v tejto časti nezistil dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti, prijal ústavnú sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie a meritórne posúdenie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde.

K návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2017

21. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, argumentujúc, že v prípade jej úspechu na ústavnom súde by jej bola spôsobená ujma.

23. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky a dospel k záveru, že sú splnené podmienky návrhu na odloženie vykonateľnosti, keďže sťažovateľke hrozí v dôsledku

výkonu rozhodnutia okresného súdu potvrdeného napadnutým rozhodnutím krajského súdu závažná ujma a odložením vykonateľnosti nebude ohrozený verejný záujem.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu